

योएलचे पुस्तक आणि लौदीकियाचे सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट मंडळ — क्रमांक चव्वेचाळीस

Jeff Pippenger

2026-02-10

क्रमांक चव्वेचाळीस

१८४४ साली, सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाची शिकवण उलगडण्यात आली आणि नंतर सिस्टर व्हाईट यांनी कराराच्या कोशात दृष्टिक्षेप केला तेव्हा तिच्यावर विशेष भर देण्यात आला. त्यांनी हेही नोंदविले की शेवटच्या दिवसांत अवताराच्या शिकवणीवरही तसाच स्वर्गीय भर होता. सातव्या दिवसाचा शब्बाथ हा प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तदिवस सुरू झाला तेव्हा कोशातून आलेल्या विशेष प्रकाशाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि सातव्या वर्षाचा शब्बाथ हा प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तदिवस आपल्या समाप्तीला पोहोचतो तेव्हा कोशातून आलेल्या विशेष प्रकाशाचे प्रतिनिधित्व करतो.

अवतारसिद्धान्ताचे प्रतिरूप लेवीय पुस्तकाच्या तेविसाव्या अध्यायातील शेवटच्या पवित्र सभेमध्ये प्रकट होते; तो सातव्या दिवसाच्या सब्बाथचा ओमेगा आहे, जो लेवीय पुस्तकाच्या तेविसाव्या अध्यायाच्या आरंभील पहिली पवित्र सभा आहे. तो पहिला सब्बाथ देवाच्या सृजनशक्तीचे प्रतिनिधित्व करतो आणि शेवटचा सब्बाथ त्याच्या पुनर्सृजनशक्तीचे प्रतिनिधित्व करतो. तो पहिला सब्बाथ “23” या संख्येद्वारे दर्शविला जातो आणि शेवटचा “252” या संख्येद्वारे.

ती दोन प्रतीके लेवीयविधी अध्याय तेवीसची आरंभ-अंत चिन्हे आहेत आणि तीच मिलराइट इतिहासाचीही आरंभ-अंत चिन्हे आहेत. इ.स. १७९८ हे इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्याविरुद्धच्या २,५२० वर्षांच्या कालावधीची पूर्तता होती, आणि २,३०० वर्षांची पूर्तता २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी झाली. जेव्हा सिस्टर व्हाईट यांना पवित्रस्थानात नेण्यात आले आणि त्यांनी दहा आज्ञांकडे दृष्टिक्षेप टाकला, तेव्हा त्या देवाच्या उत्तरकालीन लोकांचे प्रतीक ठरत होत्या, जेव्हा ख्रिस्त आपले प्रायश्चित्ताचे कार्य पूर्ण करीत असताना ते त्याच्या मागोमाग परमपवित्र स्थानी जातात. मंदिराची परीक्षा ही कोकरू जिकडे जाईल तिकडे त्याच्या मागे जाण्याची परीक्षा आहे.

हे ते आहेत जे स्त्रियांबरोबर भ्रष्ट झाले नाहीत; कारण ते कुमार आहेत. हे ते आहेत जे कोकरू जिथे जाईल तिथे त्याचे अनुसरण करतात. हे मनुष्यांमधून विकत घेण्यात आलेले आहेत, देव आणि कोकरू यांच्यासाठी प्रथमफळ म्हणून. प्रकटीकरण 14:4.

सिस्टर व्हाईट, भविष्यवक्त्या म्हणून, सुरुवातीस विश्वासाने परमपवित्र स्थानी प्रवेश केलेल्या विश्वासूना चित्रित करीत होत्या; आणि असे करताना त्या शेवटी विश्वासाने परमपवित्र स्थानी प्रवेश करून नंतर कराराच्या कोशाकडे दृष्टिक्षेप करणाऱ्या विश्वासूंचे उदाहरण देत होत्या. तेथे प्रकाशित झालेले जे काही ते पाहतात, ते अवतारसिद्धांत आहे, तसेच प्रायश्चित्ताच्या पूर्णत्वास नेण्याचा सिद्धांत आहे. त्यांना दोन आच्छादक करूब दिसतात, जे सृष्टी आणि पुनःसृष्टी यांच्या दोन शब्बाथांचे प्रतिनिधित्व करतात. त्यांना कराराच्या कोशाच्या एका बाजूस 252 आणि दुसऱ्या बाजूस 23 दिसते, आणि ते ओळखतात की सृष्टी आणि पुनःसृष्टी यांच्याशी सुसंगतपणे 23 हे देवत्वाचे मानवतेशी विवाह दर्शविते, आणि 252 हे अशा मानवाच्या परिवर्तनाचे प्रतीक आहे, जो देवत्वाशी संयुक्त झालेला मानव आहे.

कृपासन हटविण्यात येऊ नये; म्हणून सिस्टर व्हाईट यांना आत पाहण्याची जी परवानगी मिळाली ती एक विशेष प्रकटीकरण होती, आणि भविष्यवाणीच्या दृष्टीने हे चित्रण त्यांनी ज्या काळात जीवन व्यतीत केले त्या दिवसांपेक्षा अधिक प्रमाणात शेवटच्या दिवसांसाठी आहे. पाहत राहिल्याने आपण बदलले जातो. मंदिराची कसोटी म्हणजे ख्रिस्ताने आपल्या कुमारी प्रजेला आपल्या मंदिरात पाऊलोपाऊल नेणे होय. भविष्यवाणीतील सत्ये त्या मार्गावरील पायऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतात, जो मध्यरात्रीच्या हाकाच्या संदेशाने प्रकाशमान झाला आहे.

शेहेचाळीस वर्षांचे मिलराईट मंदिर हे एक पाऊल आहे.

“२३” चे मानवी मंदिर, (नर व नारी, त्याने त्यांना निर्माण केले) ही एक पायरी आहे.

ख्रिस्ताने आपले मंदिर तीन दिवसांत उभे करणे हे एक पाऊल आहे.

भांडारगृह म्हणजे मलाखीतील मंदिर होय.

नेहेम्याने तोबियाच्या अपवित्रतेपासून कोठार शुद्ध केले.

राजा योशियाच्या पुनरुत्थानकाळात महायाजक हिल्कियाने मोशेची लिखाणे शोधून काढली, ते मंदिर तेच होते.

अपवित्रतेपासून नेहेम्याने शुद्ध केलेले मंदिर हेच तेच मंदिर आहे, जे सिस्टर व्हाइट म्हणतात त्याप्रमाणे ख्रिस्ताने त्याच्या “धर्मद्रोही अपवित्रतेपासून” दोनदा शुद्ध केले.

मिलरच्या स्वप्नातील पेटी ही एक पायरी होती.

एकदा ख्रिस्ताने आपल्या विश्वासू जनांना परमपवित्र स्थानी नेल्यावर, तो त्यांना—सिस्टर व्हाइट यांना कराराच्या कोशापर्यंत नेण्यात आले तसे—कराराच्या कोशापर्यंत नेतो, कृपासन उचलतो आणि त्यांना आत पाहण्याची परवानगी देतो. जेव्हा ते आत पाहतात, तेव्हा अवताराच्या तत्त्वज्ञानाला आणि सातव्या दिवसाच्या शब्बाथला सौम्य प्रभामंडलाने वेढलेले ते पाहतात. ओळीनंतर ओळीप्रमाणे, जे लोक “मृदू प्रभेने अलंकृत” असलेल्या त्या तत्त्वज्ञानांना ओळखतात, ते विश्वासाने परमपवित्र स्थानी प्रवेश करून कराराच्या कोशात पाहणाऱ्या सिस्टर व्हाइट यांच्या अनुरोधाने स्वतःला अनुरूप करतात.

प्राचीन संदेष्टे त्यांनी ज्या काळात जीवन व्यतीत केले त्या दिवसांपेक्षा उत्तरकाळासाठी अधिक विशिष्टपणे बोलले. जेव्हा ते प्राचीन संदेष्टे स्वतः साक्षीचा एक भाग बनतात, तेव्हा ते उत्तरकाळातील देवाच्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि उत्तरकाळातील देवाचे लोक म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजार. सिस्टर व्हाइट या कदाचित सर्वांत महत्त्वाच्या प्राचीन संदेष्ट्या आहेत, कारण त्यांच्या सर्व दृष्टांतांमध्ये एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या ओमेगा इतिहासाचा अल्फा इतिहास प्रतिबिंबित होतो. सर्व संदेष्टे अवशिष्ट लोकसमूहाचे चित्रण करतात, परंतु सिस्टर व्हाइट या अशा आरंभीच्या इतिहासाचेही प्रतिनिधित्व करतात, जो अंतिम इतिहासात—अगदी अक्षरशः—पूर्ण होतो.

अल्फा पायाभूत इतिहासात, सिस्टर व्हाइट यांना दृष्टांतात स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्र स्थानात नेले जाते. तेथे पोहोचल्यावर, कराराच्या कोशावरील कृपासन—जे काढून टाकावयाचे नव्हते—उचलण्यात आले, जेणेकरून सिस्टर व्हाइट आत पाहू शकतील, आणि तेथे त्यांनी दहा आज्ञा पाहिल्या.

“परमपवित्र स्थानी मी एक कराराचा कोश पाहिला; त्याच्या वरच्या भागावर आणि बाजूंवर अतिशुद्ध सोने होते. कराराच्या कोशाच्या प्रत्येक टोकाशी एक सुंदर करूब होता, आणि त्याचे पंख त्यावर पसरलेले होते. त्यांची मुखे एकमेकांकडे वळलेली होती, आणि ते खाली पाहत होते. त्या देवदूतांच्या मध्ये एक सोन्याचा धूपपात्र होता. कराराच्या कोशाच्या वर, जिथे देवदूत उभे होते, तेथे अत्यंत तेजस्वी अशी महिमा होती, जी देव वास करीत असलेल्या सिंहासनासारखी दिसत होती. येशू कराराच्या कोशाजवळ उभा होता, आणि संतांच्या प्रार्थना त्याच्याजवळ वर येत असता, धूपपात्रातील धूप धुराळत असे, आणि तो धूपाच्या धुराबरोबर त्यांच्या प्रार्थना आपल्या पित्याजवळ अर्पण करीत असे. त्या कराराच्या कोशामध्ये मन्नाचा सोन्याचा कुंभ, कळ्या फुटलेली अहरोनाची काठी, आणि पुस्तकाप्रमाणे दुमडता येतील अशा दगडी पट्ट्या होत्या. येशूने त्या उघडल्या, आणि त्यांवर देवाच्या बोटाने लिहिलेल्या दहा आज्ञा मी पाहिल्या. एका पट्टीवर चार होत्या, आणि दुसऱ्यावर सहा. पहिल्या पट्टीवरील चार आज्ञा इतर सहांपेक्षा अधिक तेजाने झळकत होत्या. परंतु चौथी, म्हणजे शब्बाथाची आज्ञा, त्या सर्वांपेक्षा अधिक तेजस्वीपणे झळकत होती; कारण शब्बाथ हा देवाच्या पवित्र नावाच्या सन्मानार्थ पाळण्यासाठी वेगळा ठेवण्यात आला होता. पवित्र शब्बाथ गौरवशाली दिसत होता—त्याच्या सर्व भोवती महिमेचे तेजोवलय होते. मी पाहिले की शब्बाथाविषयीची आज्ञा क्रूसावर खिळली गेली नव्हती. जर ती खिळली गेली

असती, तर इतर नऊ आज्ञाही खिळल्या गेल्या असत्या; आणि मग चौथी आज्ञा मोडण्याप्रमाणेच त्या सर्व मोडण्यासही आपण मोकळे असतो. मी पाहिले की देवाने शब्बाथ बदलला नव्हता, कारण तो कधीही बदलत नाही. परंतु पोपने तो आठवड्याच्या सातव्या दिवसावरून पहिल्या दिवसावर बदलला होता; कारण त्याने काळ व नियम बदलावयाचे होते." Early Writings, 32.

सातव्या दिवसाच्या शब्बाथविषयीचा सिद्धांत हा मिलेराइट चळवळीच्या पायाभूत इतिहासातील अल्फा सिद्धांत होता; ही चळवळ सुरुवातीस फिलाडेल्फियन मिलेराइट चळवळ म्हणून आरंभली, नंतर 1856 मध्ये लाओदिकीयन मिलेराइट चळवळीत रूपांतरित झाली, आणि मग 1863 मध्ये लाओदिकीयन सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चमध्ये रूपांतरित झाली. सिस्टर व्हाईट उत्तरकालीन इतिहासातील ओमेगा सिद्धांताचीही ओळख करून देतात, जेव्हा एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या लाओदिकीयन चळवळीचे रूपांतर एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या फिलाडेल्फियन चळवळीत होते. अल्फा आणि ओमेगा हे प्रकाश सातव्या दिवसाच्या शब्बाथच्या सिद्धांताद्वारे आणि अवताराच्या सिद्धांताद्वारे दर्शविले जातात.

“जे देवाशी सहवास ठेवतात, ते धार्मिकतेच्या सूर्याच्या प्रकाशात चालतात. देवापुढे आपला मार्ग भ्रष्ट करून ते आपल्या उद्धारकर्त्याचा अपमान करीत नाहीत. स्वर्गीय प्रकाश त्यांच्यावर चमकत असतो. या पृथ्वीच्या इतिहासाचा शेवट जवळ येत असता, ख्रिस्ताविषयीचे त्यांचे ज्ञान, आणि त्याच्याशी संबंधित भविष्यवाण्यांचे त्यांचे आकलन, मोठ्या प्रमाणात वाढते. देवाच्या दृष्टीने ते अनंत मूल्याचे आहेत; कारण ते त्याच्या पुत्राशी ऐक्यात आहेत. त्यांच्यासाठी देवाचे वचन अतुलनीय सौंदर्य व माधुर्याने परिपूर्ण असते. ते त्याचे महत्त्व पाहतात. सत्य त्यांच्यापुढे उलगडले जाते. अवताराचा सिद्धांत कोमल तेजाने मंडित होतो. शास्त्र हे सर्व रहस्ये उघडणारी आणि सर्व अडचणी सोडवणारी किल्ली आहे, हे ते पाहतात. ज्यांनी प्रकाश स्वीकारण्यास आणि प्रकाशात चालण्यास अनिच्छा दाखविली आहे, त्यांना भक्तीच्या रहस्याचा अर्थ समजणार नाही; परंतु ज्यांनी क्रूस उचलून येशूच्या मागे जाण्यास कधीही संकोच केला नाही, ते देवाच्या प्रकाशात प्रकाश पाहतील.” The Southern Watchman, April 4, 1905.

“अवताराचा सिद्धांत” याला “भक्तीचे रहस्य” असेही म्हणतात.

आणि निःसंशय भक्तीचे रहस्य महान आहे: देव देहात प्रकट झाला, आत्म्यात नीतिमान ठरविला गेला, देवदूतांना दिसला, अन्यजातियांमध्ये प्रचारिला गेला, जगात त्याच्यावर विश्वास ठेविला गेला, आणि गौरवात वर घेतला गेला. १ तीमथ्य ३:१६

“गूढ” अंतिम पिढीपर्यंत लपलेले असते; तेव्हा विश्वासूजन हे पाहतात की देहधारणेचे तत्त्वज्ञान हे सातव्या दिवसाच्या शब्बाथचे ओमेगा आहे.

युगानुयुगे आणि पिढ्यान्पिढ्या लपवून ठेविलेले ते रहस्य, परंतु आता त्याच्या संतांना प्रकट केले गेले आहे; ज्यांना देवाने हे ज्ञात करून द्यावे अशी इच्छा केली की, अन्यजातींमध्ये या रहस्याच्या गौरवाचे वैभव किती आहे; ते म्हणजे तुमच्यामध्ये ख्रिस्त, जो गौरवाची आशा आहे. कलस्सैकरांस १:२६, २७.

हे योग्य आहे की कलस्सैकरांस 1:26 मध्ये त्या “गूढते”विषयी सांगितले आहे जी “लपवून ठेवली गेली होती,” परंतु उत्तरकाळी ती गूढता “प्रकट केली” जाते. भविष्यवाणीवरील प्रकाश तेव्हाच प्रकट होतो जेव्हा भविष्यवाणीवरील मुद्राबंध सोडला जातो; याचे प्रतीक दानियेल बारा मध्ये दर्शविले आहे, जिथे 1,260 दिवसांच्या शेवटी, अंतकाळी, एक भविष्यवाणी उघडली जाते. जी भविष्यवाणी पिढ्यान्पिढ्या लपवून ठेवली गेली होती ती उघडली जाते, आणि ती भविष्यवाणी म्हणजे ते सत्य होय, जे उघडले गेल्यावर “महिमा” ठरते, जी रविवारच्या कायद्याच्या वेळी परधर्मियांना ज्ञात करून दिली जाते. ती गूढता म्हणजे तुमच्यामध्ये ख्रिस्त, जो महिमेची आशा आहे; आणि हे सातव्या कर्ण्याच्या निनादाच्या दिवसांत पूर्ण केले जाते.

परंतु सातव्या देवदूताच्या आवाजाच्या दिवसांत, जेव्हा तो कर्णा फुंकण्यास आरंभ करील, तेव्हा देवाचे गूढ पूर्ण होईल, जसे त्याने आपल्या सेवक संदेष्ट्यांना जाहीर केले आहे. प्रकटीकरण १०:७.

प्रकटीकरण 10:7 मध्ये दर्शविल्याप्रमाणे, सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी सातव्या देवदूताचा आवाज ध्वनित होऊ लागला, हे अत्यंत समर्पक आहे. सातवा देवदूत तिसऱ्या हायप्रमाणेही दर्शविला गेला आहे, आणि पहिले दोन हाय इस्लाम होते; अशा रीतीने तिसरा हाय इस्लाम आहे यासाठी दोन साक्षी उपलब्ध होतात. देवाचे गूढ इस्लामच्या कर्ण्याचा नाद होत असताना समाप्त होते.

सातव्या कर्णनादाच्या इतिहासात अवतारसिद्धांत—जो तुमच्यामध्ये असलेल्या ख्रिस्ताचे गूढ आहे, किंवा ख्रिस्ताने मानवी देह धारण केला तेव्हा जसा देवत्व व मानवत्व यांचा संयोग प्रकट झाला, तो—एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये असण्याचे उमेदवार यांची परीक्षा घेण्यात येईल की, परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यासाठी त्यांच्याकडे आवश्यक तेल आणि विश्वास आहे की नाही. जर ते संकोच करतील, तर त्यांच्यावर अंधकार पडेल; जर ते कोकराच्या पाठी जिथे जिथे तो जाईल तिथे तिथे जात राहतील, तर त्यांना कराराच्या कोशात पाहण्यास नेले जाईल. त्या कोशात त्यांना सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाचा सिद्धांत आणि अवतारसिद्धांत आढळेल.

या दोन सिद्धांतांना जितके महत्त्व आहे, तितके असूनही माझा भर अल्फा आणि ओमेगा प्रकाशांवर नाही, तर भविष्यवक्त्रीने देवाच्या लोकांना स्वर्गीय पवित्रस्थानात प्रवेश करून कराराच्या कोशाकडे पाहताना चित्रित केले आहे, यावर आहे. उत्तरकाळात, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात असा एक टप्पा असलाच पाहिजे, जेव्हा त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना उघडलेल्या कोशाकडे निरखून पाहण्यासाठी परमपवित्र स्थानात नेले जाते.

जर तुम्ही असा विश्वास धरत असाल की संदेष्टे उत्तरकाळातील देवाच्या लोकांचे चित्रण करतात, आणि त्याबरोबरच बहिण व्हाईट या बायबलमधील इतर प्रत्येक संदेष्ट्याप्रमाणेच सर्व प्रकारे प्रेरित होत्या, असा विश्वासही तुमच्यात असेल—तर मी आत्ताच मांडलेला हा अनुप्रयोग सत्य म्हणून स्वीकारला गेला पाहिजे. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांनी ख्रिस्ताचा पाठपुरावा करीत, विश्वासाने, परमपवित्र स्थानी प्रवेश केला पाहिजे, जसे बहिण व्हाईट म्हणतात की २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी विश्वासू लोकांनी केले होते. त्या वेळी दोन वर्ग प्रकट झाले होते: जे विश्वासाने आत प्रवेश करण्यास नकार देत होते, आणि जे आत प्रवेश करीत होते.

“ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या घोषणेकडे माझे लक्ष पुन्हा वेधण्यात आले. येशूचा मार्ग तयार करण्यासाठी योहानास एलियाच्या आत्म्यात व सामर्थ्यात पाठविण्यात आले. ज्यांनी योहानाची साक्ष नाकारली, त्यांना येशूच्या शिकवणीचा काहीही लाभ झाला नाही. त्याच्या आगमनाची पूर्वघोषणा करणाऱ्या संदेशाला त्यांनी जो विरोध केला, त्यामुळे तो मशीहा आहे याचा सर्वांत बळकट पुरावा सहजपणे स्वीकारता येणार नाही, अशा स्थितीत ते पोहोचले. सैतानाने योहानाचा संदेश नाकारणाऱ्यांना आणखी पुढे नेले, इतके की त्यांनी ख्रिस्तालाही नाकारले व त्याला क्रूसावर खिळले. असे करून त्यांनी स्वतःस अशा स्थितीत आणून ठेवले की पेन्टेकोस्टच्या दिवशी मिळणारा तो आशीर्वाद ते स्वीकारू शकले नाहीत, जो त्यांना स्वर्गीय पवित्रस्थानात जाण्याचा मार्ग शिकविला असता. मंदिराचा पडदा फाटल्याने हे दर्शविले गेले की यहुदी यज्ञ व विधी यापुढे स्वीकारले जाणार नाहीत. महान यज्ञार्पण केले गेले होते व ते स्वीकारलेही गेले होते; आणि पेन्टेकोस्टच्या दिवशी उतरलेल्या पवित्र आत्म्याने शिष्यांची मने पृथ्वीवरील पवित्रस्थानापासून स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे वळविली, जिथे येशू स्वतःच्या रक्ताद्वारे प्रवेश केला होता, जेणेकरून आपल्या प्रायश्चित्ताचे लाभ आपल्या शिष्यांवर ओतावेत. परंतु यहुदी पूर्ण अंधकारातच राहिले. तारणाच्या योजनेविषयी त्यांना मिळू शकला असता तो सर्व प्रकाश त्यांनी गमावला, आणि तरीही आपल्या निरुपयोगी यज्ञांवर व अर्पणांवरच त्यांनी भरोसा ठेवला. स्वर्गीय पवित्रस्थानाने पृथ्वीवरील पवित्रस्थानाचे स्थान घेतले होते, तरी त्या बदलाची त्यांना काहीच जाणीव नव्हती. म्हणून पवित्रस्थानातील ख्रिस्ताच्या मध्यस्थीचा त्यांना लाभ होऊ शकला नाही.

“ख्रिस्ताला नाकारणे व त्याला वधस्तंभावर खिळणे या बाबतीत यहुद्यांनी घेतलेल्या मार्गाकडे अनेकजण भीतीने पाहतात; आणि त्यांच्यावर झालेल्या लज्जास्पद अत्याचारांचा इतिहास वाचताना त्यांना वाटते की ते त्यांच्यावर प्रेम करतात, आणि त्यांनी पेत्राप्रमाणे त्याचा इन्कार केला नसता, किंवा यहुद्यांप्रमाणे त्याला वधस्तंभावर खिळले नसते. परंतु सर्वांच्या अंतःकरणांचे वाचन करणाऱ्या देवाने, त्यांनी येशूबद्दल अनुभवत असल्याचे जाहीर केलेले ते प्रेम परीक्षेला आणले आहे. पहिल्या देवदूताच्या संदेशाला कसा प्रतिसाद मिळाला, हे सर्व स्वर्गाने अत्यंत गाढ

रसपूर्वक पाहिले. पण अनेकांनी, जे येशूवर प्रेम करीत असल्याचा दावा करीत होते, आणि ज्यांनी क्रूसाची कथा वाचताना अश्रू ढाळले होते, त्याच्या येण्याच्या सुवार्तेची थट्टा उडवली. आनंदाने तो संदेश स्वीकारण्याऐवजी, त्यांनी तो भ्रम आहे असे घोषित केले. ज्यांना त्याच्या प्रगटीकरणावर प्रेम होते त्यांचा त्यांनी द्वेष केला आणि त्यांना मंडळ्यांबाहेर काढून टाकले. ज्यांनी पहिला संदेश नाकारला, त्यांना दुसऱ्याचा लाभ होऊ शकला नाही; तसेच मध्यरात्रीचा जो घोष त्यांना विश्वासाने येशूबरोबर स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यास तयार करण्यासाठी होता, त्याचाही त्यांना लाभ झाला नाही. आणि पहिले दोन संदेश नाकारल्यामुळे त्यांनी आपली समज इतकी अंधकारमय करून टाकली आहे की, परमपवित्र स्थानी जाण्याचा मार्ग दाखवणाऱ्या तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशात त्यांना काहीच प्रकाश दिसत नाही. मी पाहिले की, जसे यहुद्यांनी येशूला वधस्तंभावर खिळले, तसेच नामधारी मंडळ्यांनी या संदेशांना वधस्तंभावर खिळले आहे; आणि म्हणूनच त्यांना परमपवित्र स्थानी जाण्याच्या मार्गाचे ज्ञान नाही, आणि तेथे येशूच्या मध्यस्थीचा त्यांना लाभ होऊ शकत नाही. जसे यहुदी आपले निरुपयोगी यज्ञ अर्पण करीत होते, तसेच हे लोक येशूने सोडून दिलेल्या त्या कक्षात आपल्या निरुपयोगी प्रार्थना अर्पण करीत आहेत; आणि या फसवणुकीवर संतुष्ट झालेला सैतान धार्मिक स्वरूप धारण करतो, आणि ख्रिस्ती असल्याचा दावा करणाऱ्या या लोकांची मने स्वतःकडे वळवितो, आपल्या सामर्थ्याने, आपल्या चिन्हांनी व खोट्या चमत्कारांनी कार्य करीत त्यांना आपल्या पाशात घट्ट अडकवून ठेवतो." Early Writings, 259-261.

सिस्टर व्हाइट योहान बाप्टिस्ता व ख्रिस्ताच्या इतिहासातील क्रमशः उलगडत जाणाऱ्या परीक्षेची प्रक्रिया ओळखून दाखवितात; हा इतिहास यहुदी पूर्ण अंधकारात समाप्त झाला, आणि त्याद्वारे त्या मिलराइटांच्या काळातील हाच इतिहास स्पष्ट करतात, जो सिस्टर व्हाइट यांचा अल्फा इतिहास आहे; उत्तरकालीन दिवसांची प्राचीन संदेशी. प्रारंभी जीवन-मरणाची परीक्षा परमपवित्र स्थानात प्रवेश करणे किंवा तसे करण्यास नकार देणे यावर होती. तसे करण्यास नकार दिल्याने, ख्रिस्ताच्या इतिहासात बंडखोर यहुद्यांवर जो अंधकार आला होता, तोच मिलराइट इतिहासातील बंडखोरांवरही आला.

येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीची सुरुवात दाखवून तिचा शेवट स्पष्ट करतो; म्हणून, जेव्हा सिस्टर व्हाइट यांना २२ ऑक्टोबर, १८४४ च्या परीक्षेच्या संदर्भात परमपवित्र स्थानी नेण्यात आले आणि त्यांनी उघड्या कराराच्या कोशाकडे दृष्टिक्षेप टाकला, तेव्हा यावरून हे ओळखले जाते की एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची परीक्षा कोकन्यामागे परमपवित्र स्थानी जाणे किंवा परिपूर्ण अनंत अंधकारात जाणे यावर होईल. ही वस्तुस्थिती अशा विश्वासावर आधारलेली आहे की, प्राचीन संदेशे जेव्हा स्वतः नोंदविलेल्या साक्षीचा भाग बनतात, तेव्हा ते देवाच्या उत्तरकाळातील लोकांचे चित्रण करीत असतात. सिस्टर व्हाइट दोन्ही वर्गांचे चित्रण करतात.

“या खिन्नतेच्या अवस्थेत असता मला एक स्वप्न पडले, ज्याने माझ्या मनावर अत्यंत गाढ छाप पाडली. मला स्वप्नात एक मंदिर दिसले, ज्याकडे अनेक लोक धावत येत होते. वेळ संपुष्टात येईल तेव्हा केवळ त्या मंदिरात आश्रय घेणारेच तारण पावतील. जे सर्व बाहेरच राहतील ते कायमचे हरवून जातील. बाहेर असलेले आणि आपल्या निरनिराळ्या मार्गांनी फिरणारे लोकसमुदाय मंदिरात प्रवेश करणाऱ्यांची थट्टा व उपहास करीत होते, आणि त्यांना सांगत होते की सुरक्षिततेची ही योजना एक कपटी फसवणूक आहे, आणि प्रत्यक्षात टाळण्यासारखा कोणताही धोका मुळीच नाही. त्यांनी काहींना भिंतींच्या आत त्वरेने जाण्यापासून रोखण्यासाठी त्यांना धरूनही ठेवले.”

“उपहास केला जाईल या भीतीने, लोकसमुदाय पांगून जाईपर्यंत, किंवा त्यांच्या नजरेस न पडता मी आत जाऊ शकेन तोपर्यंत थांबणेच बरे असे मला वाटले. परंतु संख्या कमी होण्याऐवजी वाढतच गेली, आणि उशीर होईल या भीतीने मी घाईघाईने माझे घर सोडले व गर्दीतून वाट काढीत पुढे सरसावले. मंदिरापर्यंत पोहोचण्याच्या माझ्या उत्कंठेमध्ये माझ्याभोवती असलेल्या जनसमुदायाकडे माझे लक्ष गेले नाही, किंवा त्याची मला पर्वा वाटली नाही. त्या इमारतीत प्रवेश करताच मी पाहिले की ते विशाल मंदिर एका प्रचंड स्तंभावर उभे होते, आणि त्या स्तंभाला एक कोकरी बांधलेले होते, जे पूर्णपणे विदीर्ण झालेले व रक्तबंबाळ झालेले होते. तेथे उपस्थित असलेल्या आम्हा सर्वांना जणू ठाऊक होते की हे कोकरी आमच्याच कारणास्तव फाडले गेले व जखमी केले गेले होते. जे कोणी त्या मंदिरात प्रवेश करत, त्यांनी प्रथम त्याच्यासमोर येऊन आपापल्या पापांची कबुली द्यावयाची होती.”

“कोकन्याच्या अगदी समोर उंचावलेली आसने होती, ज्यांवर अतिशय आनंदी दिसणारा एक समूह बसला होता. स्वर्गाचा प्रकाश त्यांच्या मुखांवर झळकत असल्यासारखा भासत होता, आणि ते देवाची स्तुती करीत होते व आनंदपूर्ण कृतज्ञतेची गीते गात होते, जी देवदूतांच्या संगीताप्रमाणे वाटत होती. हे तेच होते, जे कोकन्यासमोर आले होते, त्यांनी आपल्या पापांची कबुली दिली होती, क्षमा प्राप्त केली होती, आणि आता काही आनंददायी घटनेची हर्षमय अपेक्षा करीत थांबले होते.”

“मी त्या इमारतीत प्रवेश केल्यानंतरही माझ्यावर भय दाटून आले, आणि या लोकांसमोर मला स्वतःला नम्र करावे लागेल याची लाज वाटू लागली. परंतु मला पुढे जाण्यास जणू भाग पाडले जात आहे असे वाटले, आणि कोकरासमोर उभे राहण्यासाठी मी खांबाभोवती सावकाश मार्ग काढीत असतानाच कर्णा वाजला, मंदिर हादरले, एकत्र जमलेल्या संतांकडून विजयाच्या घोषणा उठल्या, एक भयंकर तेजाने ती इमारत प्रकाशित झाली, आणि मग सर्व काही गडद अंधकारमय झाले. ते आनंदित लोक त्या तेजाबरोबर सर्व नाहीसे झाले, आणि रात्रीच्या निःशब्द भयावहतेत मी एकटीच उरले. मी मनोवेदनांनी विव्ळ होऊन जागी झाले आणि मला स्वप्न पडले होते याची स्वतःलाच खात्री पटविणे मला जवळजवळ अशक्य झाले. मला असे वाटत होते की माझे भाग्य ठरून गेले आहे, की प्रभूचा आत्मा मला सोडून गेला आहे, आणि पुन्हा कधीही परत येणार नाही.”

“याच्या लवकरच नंतर मला आणखी एक स्वप्न पडले. मला असे वाटले की मी अत्यंत निराशेने, माझा चेहरा हातांत लपवून, अशा प्रकारे मनन करीत बसले आहे: जर येशू पृथ्वीवर असता, तर मी त्याच्याकडे गेले असते, त्याच्या चरणांशी स्वतःला झोकून दिले असते, आणि माझी सर्व दुःखे त्याला सांगितली असती. तो माझ्यापासून दूर वळला नसता; तो माझ्यावर दया केली असती, आणि मी त्याच्यावर सदैव प्रेम केले असते व त्याची सेवा केली असती. तेव्हाच दार उघडले, आणि सुंदर आकृती व मुखमुद्रा असलेली एक व्यक्ती आत आली. त्याने माझ्याकडे करुणेने पाहिले आणि म्हणाला: ‘तुला येशूला पाहायचे आहे काय? तो येथे आहे, आणि जर तुझी इच्छा असेल तर तू त्याला पाहू शकतेस. तुझ्याकडे जे काही आहे ते सर्व घे आणि माझ्या मागे ये.’”

“मी हे अवर्णनीय आनंदाने ऐकले, आणि माझ्या सर्व लहानसहान वस्तू, प्रत्येक जपून ठेवलेली मौल्यवान वस्तू आनंदाने गोळा करून माझ्या मार्गदर्शकाच्या मागे गेले. त्याने मला एका उभ्या आणि वरकरणी नाजूक जिऱ्यापाशी नेले. मी पायऱ्या चढण्यास आरंभ केला तेव्हा, त्याने मला सावध केले की माझी दृष्टी वरच स्थिर ठेवावी, नाहीतर मला गरगरून पडण्याचा संभव होता. त्या उभ्या चढाईवर चढणारे इतर अनेक जण शिखर गाठण्यापूर्वीच पडले.”

“शेवटी आम्ही त्या अंतिम पायरीपर्यंत पोहोचलो आणि एका दारासमोर उभे राहिलो. येथे माझ्या मार्गदर्शकाने मला माझ्याबरोबर आणलेल्या सर्व वस्तू सोडून देण्यास सांगितले. मी त्या आनंदाने खाली ठेवल्या; त्यानंतर त्याने दार उघडले आणि मला आत येण्यास सांगितले. एका क्षणात मी येशूच्या समोर उभा होतो. त्या सुंदर मुखमंडळाची चूक होणे अशक्य होते. परोपकार आणि महिमा यांची ती अभिव्यक्ती दुसऱ्या कोणाची असूच शकत नव्हती. त्याची दृष्टी माझ्यावर स्थिरावताच, मला तत्क्षणी कळले की तो माझ्या जीवनातील प्रत्येक परिस्थितीशी आणि माझ्या सर्व अंतरंग विचारांशी व भावनांशी परिचित होता.”

“मी स्वतःला त्याच्या दृष्टीपासून आडविण्याचा प्रयत्न केला, कारण त्याच्या भेदक नेत्रांचा सामना करण्यास मी असमर्थ आहे, असे मला वाटत होते; पण तो स्मितहास्य करीत माझ्याजवळ आला आणि माझ्या मस्तकावर आपला हात ठेवून म्हणाला: ‘भिऊ नकोस.’ त्याच्या मधुर वाणीचा नाद माझ्या हृदयात असा आनंद भरून गेला, जो त्याने यापूर्वी कधीही अनुभवला नव्हता. मी एक शब्दही उच्चारू न शकेन इतकी आनंदित झाले होते; परंतु भावनेने पूर्णपणे भारावून जाऊन मी त्याच्या चरणांशी साष्टांग पडले. मी तेथे असहाय्य अवस्थेत पडून असताना, सौंदर्य व गौरवाची दृश्ये माझ्यापुढे सरकत गेली, आणि मला असे भासत होते की मी स्वर्गाच्या सुरक्षितता व शांतीपर्यंत पोहोचले आहे. शेवटी माझे बळ परत आले, आणि मी उठले. येशूची प्रेमळ दृष्टी अजूनही माझ्यावर होती, आणि त्याच्या स्मितहास्याने माझा आत्मा आनंदाने परिपूर्ण झाला. त्याच्या उपस्थितीने माझ्या अंतःकरणात पवित्र आदरभाव आणि अवर्णनीय प्रेम भरून गेले.”

“माझ्या मार्गदर्शकाने आता दार उघडले, आणि आम्ही दोघेही बाहेर पडलो. त्याने मला बाहेर ठेवून दिलेल्या सर्व गोष्टी पुन्हा उचलून घ्याव्यात असे सांगितले. ते केल्यानंतर, त्याने मला घट्ट गुंडाळलेली एक हिरवी दोरी दिली. ती माझ्या हृदयाजवळ ठेवावी, आणि जेव्हा मला येशूला पाहावयाचे असेल, तेव्हा ती माझ्या उरातून काढून तिचा शक्य तितका विस्तार करावा, असे त्याने मला निर्देश दिले. त्याने मला सावध केले की ती बराच काळ गुंडाळून ठेवू नये, नाहीतर तिच्यात गाठी पडतील आणि ती सरळ करणे कठीण होईल. मी ती दोरी माझ्या हृदयाजवळ ठेवली आणि प्रभूची स्तुती करित व मला भेटणाऱ्या प्रत्येकाला येशू कोठे सापडेल हे सांगत, आनंदाने त्या अरुंद पायऱ्यांनी खाली उतरले. या स्वप्नाने मला आशा दिली. माझ्या मनात ती हिरवी दोरी विश्वासाचे प्रतीक होती, आणि देवावर विश्वास ठेवण्याचे सौंदर्य व साधेपणा माझ्या आत्म्यावर उगवू लागले.” Testimonies, volume 1, 27-29.

१७ ऑगस्ट रोजी झालेल्या एक्सेटर शिबिरसभेच्या समाप्तीपासून १८४४ मधील २२ ऑक्टोबरपर्यंत एकूण सहासष्ट दिवस होते. ते सहासष्ट दिवस मध्यरात्रीच्या हाकेच्या घोषणेचा कालावधी दर्शवितात; आणि दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताच्या संदर्भात, त्या वेळी ज्यांनी हा संदेश घोषित केला, ते तेल असलेल्यांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि ज्यांनी त्या वेळी हा संदेश घोषित केला नाही, त्यांच्याकडे तेल नव्हते.

त्या दृष्टांतात, विवाह विलंबकाळाच्या प्रारंभी झाला. कायदेशीर विवाह झाला आणि त्यानंतर सर्वजण आपल्या घरी गेले व विवाहसंबंधाची पूर्णता करण्यास परवानगी द्यावी की नाही, हे वराच्या पित्याने ठरविण्यापर्यंत प्रतीक्षा करू लागले. पहिल्या विवाह आणि मध्यरात्री होणाऱ्या दुसऱ्या समारंभाच्या दरम्यानचा अविश्वास हा व्यभिचार मानला जात असे. विलंबकाळ हा वराच्या पित्याने काही काळपर्यंत वधूबाबत काय घडते हे पाहण्यासाठी थांबण्यावर आधारित होता. ती गर्भवती होती काय?

जेव्हा पित्याने सर्व काही योग्य असल्याचे ठरविले, तेव्हा मध्यरात्रीची मिरवणूक सुरू झाली; आणि पॅलेस्टाइनमधील दिवसाच्या दडपण आणणाऱ्या उष्णतेपासून बचाव करण्यासाठी ती रात्रीच सुरू करण्यात आली. या कारणास्तव, वधूच्या सहचारिणींना—दृष्टांतातील कुमारिकांना—लग्नाकडे जाणारी मिरवणूक सुरू झाल्याची घोषणा करणाऱ्या मध्यरात्रीच्या हाकेसाठी, कारण ती रात्रीच होणार होती, आपापला दिवा आणि तेलाचा साठा तयार ठेवणे आवश्यक होते. एक्सेटर येथे मध्यरात्रीची हाक आली, आणि मिरवणुकीसाठी तुमच्याकडे पुरेसे तेल तयार होते किंवा नव्हते.

जेव्हा ते संदेश घेऊन एक्सेटरहून निघाले, तेव्हा ते अशा एका लोकसमूहाचे चित्रण करित होते ज्यांच्यावर शिक्का बसला होता. काहींकडे २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी विवाहात प्रवेश करण्याइतके पुरेसे तेल होते, आणि काहींकडे नव्हते. ते साठ-सहा दिवस अशा एका कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतात, जेव्हा देवाच्या लोकांवर रविवारच्या कायद्याच्या बंद दारापर्यंत शिक्का बसतो. त्यांच्याकडे योग्य प्रमाणात तेल असल्यास त्यांनी विश्वासाने परमपवित्र स्थानी प्रवेश केला. उत्तरकाळात देवाचे लोक परमपवित्र स्थानी प्रवेश करित आहेत, असे सिस्टर व्हाईट यांनी चित्रित केले, आणि त्यांच्या अल्फा इतिहासात विश्वासाने परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यास जीवन-मृत्यूची कसोटी संबंधित होती. उत्तरकाळात एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची ही परीक्षा होईल की ते विश्वासाने परमपवित्र स्थानी प्रवेश करतील की नाही. ही पुन्हा एकदा जीवन-मृत्यूची कसोटी आहे.

पुढील लेखात आपण या गोष्टींचा पुढे विचार करू.

“मंदिराच्या शुद्धीकरणामध्ये येशू आपले मशीहा म्हणूनचे ध्येय जाहीर करित होता, आणि आपल्या कार्यास आरंभ करित होता. ते मंदिर, दैवी उपस्थितीच्या निवासासाठी उभारलेले, इस्राएलाकरिता आणि जगाकरिता एक दृष्टांतमय शिक्षण ठरावे, असा त्याचा हेतू होता. अनादि युगांपासून देवाचा उद्देश असा होता की तेजस्वी व पवित्र सेराफापासून मनुष्यापर्यंत प्रत्येक सृष्टीत प्राणी सृष्टीकर्त्याच्या अंतर्निवासासाठी एक मंदिर असावा. पापामुळे मानवजात देवासाठी मंदिर राहिली नाही. दुष्टतेमुळे अंधकारमय व कलुषित झाल्याने, मनुष्याचे हृदय दैवी अस्तित्वाचा महिमा अधिक प्रकट करित नव्हते. परंतु देवपुत्राच्या अवताराने स्वर्गाचा उद्देश पूर्ण होतो. देव मानवतेमध्ये वास करतो, आणि तारक कृपेने मनुष्याचे हृदय पुन्हा त्याचे मंदिर बनते. यरुशलैम येथील मंदिर

प्रत्येक आत्म्यासाठी खुले असलेल्या उच्च नियतीचे अखंड साक्षी असावे, अशी देवाची योजना होती. परंतु यहुद्यांनी ज्या इमारतीकडे इतक्या अभिमानाने पाहिले, तिचे महत्त्व ते समजले नव्हते. त्यांनी स्वतःला दैवी आत्म्यासाठी पवित्र मंदिरे म्हणून अर्पण केले नाही. अपवित्र व्यापाराच्या गोंधळाने भरलेली यरुशलैमच्या मंदिराची अंगणे, इंद्रियसुखी वासनांच्या आणि अपवित्र विचारांच्या उपस्थितीने कलुषित झालेल्या हृदयाच्या मंदिराचे अत्यंत खरे प्रतिनिधित्व करीत होती.”

“मंदिरातील जगातील खरेदी-विक्री करणाऱ्यांना बाहेर काढून मंदिर शुद्ध करताना, येशूने पापाच्या अशुद्धतेपासून—आत्म्याला भ्रष्ट करणाऱ्या पृथ्वीवरील वासनांपासून, स्वार्थी अभिलाषांपासून, दुष्ट सवयींपासून—हृदय शुद्ध करण्याच्या आपल्या कार्याची घोषणा केली. मलाखी 3:1-3 उद्धृत.” द डिझायर ऑफ एजेस, 161.

“संदेष्टा म्हणतो, ‘मग मी स्वर्गातून उतरत आलेला आणखी एक देवदूत पाहिला; त्याच्याकडे मोठा अधिकार होता; आणि पृथ्वी त्याच्या तेजाने प्रकाशमान झाली. आणि त्याने मोठ्या सामर्थ्याच्या आवाजाने गर्जना करून म्हटले, महान बाबेल पडली आहे, पडली आहे, आणि ती भुतांच्या निवासस्थानासारखी झाली आहे’ (प्रकटीकरण 18:1, 2). हा तोच संदेश आहे जो दुसऱ्या देवदूताने दिला होता. बाबेल पडली आहे, ‘कारण तिने आपल्या व्यभिचाराच्या कोपाच्या द्राक्षारसाने सर्व राष्ट्रांना पाजले’ (प्रकटीकरण 14:8). तो द्राक्षारस काय आहे?—तिची खोटी शिकवण. तिने चौथ्या आज्ञेतील शब्बाथाऐवजी जगाला खोटा शब्बाथ दिला आहे, आणि एदेनमध्ये सैतानाने हव्वेला प्रथम सांगितलेले असत्य—आत्म्याचे स्वाभाविक अमरत्व—पुन्हा सांगितले आहे. अशा प्रकारच्या अनेक संबंधित चुका तिने दूरदूरपर्यंत पसरविल्या आहेत, ‘मनुष्यांच्या आज्ञांना सिद्धांत म्हणून शिकवीत’ (मत्तय 15:9).”

“येशूने आपली सार्वजनिक सेवा सुरू केली तेव्हा, त्याने मंदिराचे त्यावरील अपवित्र धर्मद्रोही विटंबनेपासून शुद्धीकरण केले. त्याच्या सेवाकार्यातील शेवटच्या कृतींपैकी एक म्हणजे मंदिराचे दुसऱ्यांदा शुद्धीकरण होय. त्याचप्रमाणे, जगाला इशारा देण्याच्या अंतिम कार्यात, मंडळ्यांना दोन वेगळे आवाहने करण्यात येतात. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश असा आहे, ‘बाबेल पडली आहे, पडली आहे, ती महान नगरी; कारण तिने आपल्या व्यभिचाराच्या क्रोधरूपी द्राक्षारसाने सर्व राष्ट्रांना पाजिले आहे’ (प्रकटीकरण 14:8). आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या मोठ्या घोषणेत स्वर्गातून एक वाणी ऐकू येते, जी म्हणते, ‘हे माझ्या लोकांनो, तिच्यातून बाहेर या; म्हणजे तुम्ही तिच्या पापांत सहभागी होणार नाही, आणि तिच्या पीडांपैकी तुम्हांला काही प्राप्त होणार नाही. कारण तिची पापे स्वर्गापर्यंत पोहोचली आहेत, आणि देवाने तिचे अधर्म स्मरणात ठेवले आहेत’ (प्रकटीकरण 18:4, 5).” Selected Messages, पुस्तक 2, 118.